

Johann Wolfgang Ernst - *De Komende Cultuur*

Bron: Eerste -origineel Duitse- editie in 1977

Voorwoord bij de Eerste Uitgave 1977

Introductie & historie

Dit boek gaat over twee onderwerpen:
het lot dat deze 20e eeuw voor zichzelf en de komende 21e eeuw voorbereidt, en het mensheids-initiatief om dit onoverkomelijk lot te overwinnen.

Deze uiteenzetting verscheen voor het eerst in het tijdschrift "*Die Kommenden*".

De publicatie kreeg een intense feedback, wat blijkt uit talrijke brieven van lezers aan de auteur en uitgever van "*Die Kommenden*" - reacties van goedkeuring, afwijzing, enthousiasme, afgrijzen, alles wat je maar kunt bedenken.

Maar de meeste waren van dien aard dat zij tot feitelijke correspondentie leidden. Al deze stemmen, zelfs de meest afwijzende, zijn het bewijs dat het initiatief niet in een vacuüm heeft plaatsgevonden, maar dat het echte, zelfs brandende en diepe interesses aanraakt.

Interesses waar veel tijdgenoten zich nog niet of nauwelijks van bewust zijn en die desalniettemin toch iedereen aan het hart liggen.

Context & situatie

Deze interesses zijn niet eenduidig, ze vloeien voort uit twee verschillende manieren van denken.

Eén manier ziet duidelijk, dat de recente explosie van de civilisatie, die technocratie en sociocratie wordt genoemd, tot grote rampen leidt, en hoopt dat deze reis naar de afgrond nog kan worden afgeremd of in een andere richting kan worden gestuurd.

Het andere soort interesse leidt tot een manier van denken die ook de koers richting catastrofe ziet, maar ook erkent dat er nog steeds de mogelijkheid bestaat van een nieuwe koers, maar alleen theoretisch, omdat de overgrote meerderheid van de mensheid niet in staat is om de ernst van de situatie te zien en te begrijpen, laat staan om op basis van deze inzichten te handelen en offers te brengen.

Dit betekent dat het directe gevecht met en tegen de dreigende catastrofes van de civilisatie nu alleen maar kan hopen op Phyrus-overwinningen en dat deze situatie zal voortduren totdat er voorwaarden zijn ontstaan die een groter deel van de mensheid dwingen de situatie serieus te nemen.

Wie dit ziet, ziet ook meteen dat een relatief klein, misschien wel heel klein deel van de mensheid totaal anders van aard en karakter is en wel degelijk goed in staat is om de eigen toekomst serieus te nemen en de passende conclusies te trekken.

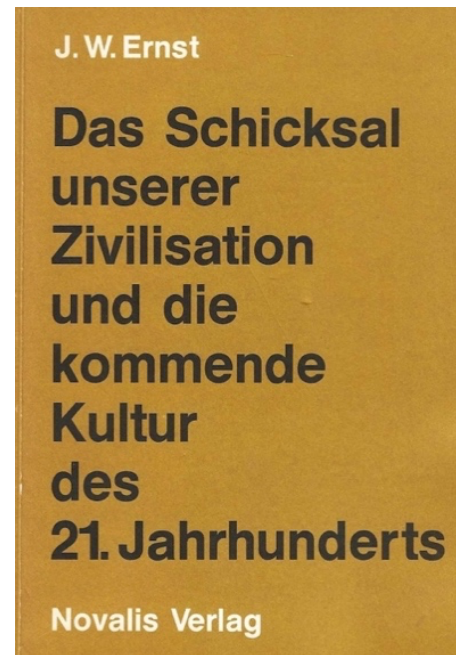
Gevolg & oorsprong van actuele situatie

Als men de hier aangeduide werkelijke ontwikkelingstrends volgt met behulp van een *zintuig voor het werkelijk Levende en Toekomstige*, dan ontstaan er heldere beelden van deze trends.

Het hieronder geschetste beeld vloeit voort uit een dergelijke poging:

Dit beeld ontstond niet in het jaar waarin het werd beschreven - 1975 - maar is gegroeid op basis van observaties en nadenken gedurende tientallen jaren en op een terrein, waar niet alleen met gebeurtenissen en trends, maar ook met de menselijke natuur en de reikwijdte van haar reactie-activiteit rekening werd gehouden.

Op deze manier onderscheidt dit boek zich van het schijnbaar zelfde doel van talrijke zogenaamde futurologieën, omdat het geen of bijna geen *prognoses* bevat.

Originele Duitse titel, 2de oplage

Het basisprobleem van een prognose is, dat deze ervan uitgaat dat de huidige tendensen en trends ook diegene van de toekomst zijn.

Dat is niet in overeenstemming met de natuur van de mens, waarin verschillende tegengestelde of tegenstrijdige tendensen leven, die in de loop van de tijd de neiging hebben om elkaar af te wisselen of, wanneer ze tegelijkertijd verschijnen, met elkaar in strijd te geraken.

Tegenstrijdigheid & ontwikkeling

Deze basale menselijke hoedanigheid wordt door het futurologisch-prognostische denken voortdurend genegeerd, omdat dit soort denken min of meer bewust leeft in de angst om zichzelf op te heffen zodra die waarheid aan het licht komt, die zegt, dat

“dingen altijd anders uitpakken dan men *denkt*”.

De futurologisch-prognostische aanpak vloeit oorspronkelijk voort uit een verblinding van het historisch besef. De verblinding is duidelijk zichtbaar in de beschrijving van de geschiedenis, die graag een 'rechtlijnige ontwikkeling van de mensheid' willen claimen en deze laat starten met het feit dat ooit een aapachtig gedacht oer-zoogdier, 'op de een of andere manier' op het 'idee' was gekomen om een afgebroken tak als 'wapenstok' te gebruiken om 'respect' af te dwingen van de andere dieren.

Vanaf dit hypothetisch vroeg in de prehistorie van de aarde gesitueerde punt in de tijd, zou de mensheid lineair en continu – van bovenaf geslagen, naar beneden toe zelf slaand – zijn 'voortgeschreden' tot aan de huidige technologische supercivilisatie, zoals het actueel levende algemene wereldbeeld al dan niet met kleine variaties, beweert.

Historische afloop

De waarheid, die elke historicus en prehistoricus kan zien, is in elk opzicht anders, want tussen de uitvinding van die hypothetische wapenstok en de opkomst van de oudste landbouw- en ambachtsculturen (het Neolithicum) liggen talloze millennia waarin de belangen van de mensheid in elk opzicht verschillend waren, zodat er gedurende die vele millennia van de zogenaamde 'Oude Steentijd' geen noemenswaardige 'vooruitgang' in *materiële* termen was.

In diezelfde 'Oude Steentijd' waarin geen materiële vooruitgang werd geboekt, waren er echter wel die enorme intellectuele prestaties die hebben geleid tot de schepping en hoge ontwikkeling van de *taal*. Een omstandigheid van ongelooflijk belang die door de onderzoekers van het verleden hardnekkig genegeerd wordt. Alleen *Menghin en Portmann* besteedden aan het fenomeen de aandacht die het verdiende.

Wat hierbij van bijzondere betekenis is, is dat de oudste vorm en gestalte van de menselijke taal, voor zover ze vandaag de dag nog herkenbaar zijn, artistiek en op geestelijk niveau hoogontwikkelde structuren uitbeelden, weerspiegelingen van de aard van de geest van prehistorische mensen, die bewijzen dat ze helemaal niet primitief waren.

Geestelijke creaties & taal

Deze geestelijk grote daad van de in materieel opzicht meest onvolmaakte cultuur, de creatie van de taal tijdens het Oude Stenen Tijdperk, heeft voor ongekend lange tijdsperiodes niet de geringste materiële 'vooruitgang' gebracht, *wel* creëerde de taal van de prehistorie die primordiale 'mythische' en poëtische hoogstaande culturen, waarvan alle natuurvölkeren & culturen late getuigen zijn en naar wier hoge stand van geestelijke ontwikkeling veel experts, zoals Adolf Portmann, met een mengeling van verwondering, ontzag en ongeloof kijken.

Ambachtelijke ontwikkeling

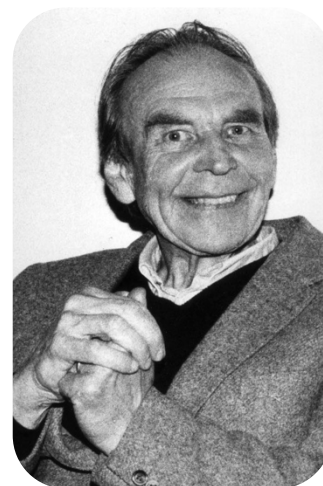
De overgang van die eeuwenoude en extreem lange periode van stilstand naar de periode van 'materiële' 'vooruitgang' die het 'Jongere Steentijdperk' (Neolithicum) leek te zijn – deze

overgang vond plaats in een ongelooflijk kort tijdsbestek, dat waarschijnlijk ongeveer 200, hoogstens 300 jaar duurde. Aan het einde van deze korte, ongetwijfeld stormachtige periode van 'voortgang', ongeveer 7.000 jaar geleden, waren alle essentiële kenmerken van de landbouw en de ambachten op het platteland al volledig ontwikkeld.

Stilstand

Zodra deze toestand werd bereikt, ongeveer 6.500 jaar geleden, volgde er opnieuw *materiële* stilstand – 'nulgroei' – afgezien van een geografische verspreiding van de nieuwe culturele gezindheid vanuit het centrum in Iran naar alle windrichtingen, en afgezien van relatief minder belangrijke innovaties, waaronder de stap van steen naar metaal als gereedschapsmateriaal, wat in de meeste gebieden oorspronkelijk een keuze was voor goedkopere vervangers voor de hoogwaardigere, maar moeilijk te maken stenen werktuigen.

Johann Wolfgang Ernst
1984 – 74 jaar – +1985

Ook deze stilstand werd bepaald door duizenden jaren van uiteenlopende heroriëntatie van alle interesses van de mensheid, die in deze millennia de bekende artistieke, religieuze en theoretische (filosofische) aandachtsgebieden uit ons verleden vormde en uitleefde, waaruit de huidige anti-cultuur zich voedt, zoals een "ontspoorde" nakomeling verkwaamt wat zijn voorouders hebben verworven.

Het schrift

Een schepping vanuit deze geestelijke culturen uit het verleden, die ooit het hoogste betekende en nu afgebroken, is *het schrift*, dat iets langer dan 5000 jaar bestaat. De 6500 jaar van stilstand in de technologische voortgang sinds het Neolithicum duurde in principe tot de tijd van Napoleon. Sindsdien hebben we de resultaten ervaren van ongeveer 175 jaar hernieuwde technologische 'voortgang'.

In deze korte 175 jaar is alles ontstaan wat vandaag de dag de oeroude en eenmalige levende wereld van onze eerbiedwaardige aarde, die nooit meer kan worden herschapen, dreigt te vernietigen.

Vervalst beeld & brein

In het licht van dit reële beeld van de geschiedenis en de cultuurgeschiedenis komt het fantasiebeeld dat tegenwoordig universeel wordt gehanteerd, namelijk dat van een permanente en lineaire technologische en materiële 'voortgang' sinds oertijden, neer op een zwaarwegende vervalsing van deze fundamenteen.

Precies zo ligt het met de recente, onvoldoende gefundeerde bewering dat "het cerebrum" verantwoordelijk is voor de huidige dreiging die de mens voor de wereld vormt. Het "cerebrum" bestaat in de mensheid tenminste sinds de ijstijden ("Aurignac- Ras"). Het brein kende dus minstens 14.000 jaar technologische stilstand, waarvan maximaal 500 jaar technologische voortgang.

Tegen de achtergrond van dit inzicht in het absoluut uitzonderlijke karakter van de periodes van technologische voortgang wordt de wanhopige twijfelachtigheid onthuld van de technologisch-technocratische 'voortgangs'-illusie die nu - nog steeds - in leven is.

Beelden & methodiek

Passende beelden van het lot van de hedendaagse cultuur en van de 21e eeuw worden daarom niet gevonden door prognosticerend conclusies te trekken uit de huidige ontwikkelingen en die van de afgelopen twee eeuwen,

maar alleen door rekening te houden met de talrijke andere trends, interesses, noodzakelijkheden en vrijheden die binnen de mogelijkheden en fundamenteen van de mensheid liggen.

Dit resulteert in een methodiek.

In dit boek wordt deze methodiek veel geconfronteerd met zichzelf en dus ook met het voor de hand liggende retorische bezwaar:

“Hoe wil de auteur kennis hebben van alles, wat hij beweert?”

Lezers die dit bezwaar hebben geuit, lijken onbewust de relevante methodologische passages over het hoofd te hebben gezien. Deze opmerking helpt hopelijk dit te voorkomen.

Het lezen van de betreffende theoretische en methodologische delen krijgt echter pas zijn werkelijke betekenis als hetgeen gelezen werd, na het lezen daadwerkelijk wordt doordacht.

In het jaar 1848 slingerde Karl Marx het ‘Communistisch Manifest’ de wereld in, waar het sindsdien virulent bleef omdat er machtsconcentraties ontstonden die de profetische uitspraken uit het “Manifest” als grondslag namen, terwijl andere machten ertegen in opstand komen.

Zodoende zijn er sinds 1848 gebeurtenissen geweest die het “Communistisch Manifest” leken te bevestigen, maar ook gebeurtenissen die het als leugen ontmaskerden.

Context & toekomstige ontwikkeling

In sommige opzichten *zou* de feitelijke relatie van het hier gepresenteerde boek met de aankomende gebeurtenissen vergelijkbaar kunnen zijn, maar is toch fundamenteel anders, want het “Communistisch Manifest” riep mensen op om tegen mensen te vechten, groepen tegen groepen, de onwetenden tegen de onwetenden.

Want wie strijdt, denkt te weten en juist daardoor sluit hij zich af en leert *niet*. Maar zonder leren is er geen kennis of bewustzijn van de werkelijke omstandigheden.

Bij *dit* boek is dat niet het geval.

Het zet aan te overwegen en te bedenken.

Het vindt zijn doel waar en wanneer het maar wordt overwogen. –

Het overwogen-hebben ontwikkelt menselijke kwaliteiten of vermogens en die, en niets anders, geven vorm aan de toekomst.

Overwegen vergt tijd en moeite. Kortere, langere tijd, minder of meer moeite, afhankelijk van de aard van het probleem en die van de denker.

Wie er die tijd en inspanning niet aan wil besteden, leest dit boek als spannende informatieve lectuur.

Als niet vergeten wordt wat gelezen werd, zal het boek later alsnog tot nadenken aanzetten, omdat naarmate de eeuw [20de] vordert, de lezer dan in staat zal zijn, om vergelijkingen te maken tussen de gebeurtenissen zoals ze plaatsvinden en de uitspraken in deze tekst.

De lezers voor wie deze uiteenzettingen ‘apodictisch’ leken, hielden geen rekening met deze aankomende, echte “praktijkles”, ‘met al te besliste beweringen over de toekomst die men niet kan weten’.

De auteur heeft hierin generlei ambitie tot onfeilbaarheid.

Natuurlijk weet hij dat ‘alles anders loopt dan je denkt en verwacht’ en hij gebruikte dit inzicht als zijn methodiek.

Omdat hij de waarneembare, voor de hand liggende, werkende en pregnante trends in de gaten probeert te houden, niet alleen de nu dominante trends, maar ook die trends die nu onderdrukt worden, maar waarvan de innerlijke kracht laat zien dat ze nooit kunnen worden uitgeroeid.

Deze trends die in het denken en willen van de mensen ontstaan, uiten zich met kracht;
ja, men kan er de contouren van gegevens over gebeurtenissen uit aflezen, die niettemin later door de gebeurtenissen zelf kunnen worden verschoven, verbogen of zelfs in het tegenovergestelde kunnen worden veranderd, zonder dat dit de voorspelling daadwerkelijk ontkent.

Want als de voorspelling uit het hele spectrum van trends wordt afgelezen, zal men kunnen zien en zeggen waarom 'de zaken anders hebben uitgepakt', dat wil zeggen, waarom deze trend ten onder ging en de andere zich doorzette.

Als het erger wordt, zal zichtbaar worden dat menselijk falen de vreselijke oorzaak was die tot 'objectieve noodzaak' voerde.

Liep het beter af, dan zal de positieve reden daarvoor liggen in het menselijk-individueel initiatief, waarvan de potentie nooit van tevoren zichtbaar is, vooral omdat elk initiatief het lot zal *provoceren*.

Zo zullen er tussen dit boek en de aankomende gebeurtenissen in te toekomst coïncidenties en disincidenties optreden.

Beide zijn geschikt om het *Zintuig voor het Komende en Levendige* te wekken, te verzorgen en te versterken. Dit zintuig, waarover hieronder steeds opnieuw zal worden gesproken, geeft zin en betekenis aan dit boek zelf.

Het geeft betekenis aan de hele *Komende Tijd en de Mensheid*.

Sur le Mont Sujet (Schweiz) - Paasmaandag 1976

Johann Wolfgang Ernst

©® Nederlandse Vertaling - 2024/2026 - Movenda BV, NL-Maastricht – info@movenda.org
Door rechthebbenden geautoriseerde vertaling – <https://jwernst.info>

Niets uit deze tekst / uitgave / digitale bestanden / uitprint mag worden verveelvoudigd, geciteerd in context van derden en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, kopie, scan, microfilm, social-web-citaten of welke andere methode en wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke en bevestigde toestemming van de uitgever, rechthebbende en auteur.